

Daniel Edward Blake

A Horadrim mágusok
és az Új erők ébredése

1. kötet.

A Diablo sorozat által jöhetett létre ez a szuper történet.

Egy árvaházban élő mugli kislány, aki számára a varázslat csak mesékben létezett, hogy válik hirtelen abszurd valósággá, és így az élete részévé?

Ha elolvasod, akkor megtudod!

Első fejezet

A kirándulás

Ellie Watney vagyok, kilencéves.

A szüleimet egyéves koromban vesztettem el.

Nem sokkal haláluk után árvaházba adtak, ahol eddig éltem.

Ez a nap is ugyanúgy kezdődött, mint a többi.

Mikor kinyitottam a szemem, az ágyam függönyeit láttam magam körül és a plüsskutyámat, amivel mindig aludni szoktam, már csak azért is, mivel csak ez a tárgy maradt meg a szüleimtől, mint emlék.

Nem emlékszem anyára és apára, de tudtam, hogy voltak, mivel nekem is meg kellett, hogy szülessek valahogyan.

Ami engem egy kicsit elszomorított, az az volt, hogy az árvaházban lévő gondozók sem tudtak róluk semmit.

Ez akkor derült ki, mikor egyszer, még hatéves koromban megkérdeztem, hogy ismerték-e őket, vagy tudnak-e róluk valamit, de ők azt mondták, hogy nem.

Először azért nem mertem őket megkérdezni, mivel azt gondoltam, hogy talán nem válaszolnának semmit a kérdéseimre, vagy esetleg még kiabálnának is velem.

A nevelők nagyon kedvesek voltak velünk, tán abból kifolyólag is, mert megértették a helyzetünket, és ők próbálták így betölteni a pótanya szerepét.

Igen, merthogy csak női nevelők voltak, és aki nagyon közel állt hozzám, az Felicity volt, egy huszonöt éves gondozó.

A legjobb barátnőm Violet volt, akiben teljesen megbíztam, és mindent elmondtam neki, egyszerűen tényleg mindent.

Felkeltem az ágyamból, besétáltam a kilencéves lányok szobájából nyíló fürdőhelyiségbe, ahonnan Jazmine épp akkor jött ki, majd becsuktam az ajtót.

Levettem a verejtéktől átázott pizsamámat, és elgondolkodtam.

Már megint a szüleimmel álmodtam.

Mindig a haláluk jut az eszembe, pedig én ott sem voltam, mikor ők elhunytak.

A pszichológusom, Letwianex azt mondta, ez azért lehet, mert annyiféle képet találtam ki a szüleim elvesztéséről, hogy ez már egyfajta valóságként alakult ki bennem.

Gondolataim rejtett zugaiból kilépve visszatértem a valóság szilárd talajára, és a pizsamámat ledobtam a szennyesbe, majd beálltam a zuhany alá, s felfrissítettem magam.

Mikor készen lettem, kiléptem a fürdőből, és nem kis meglepődésemre az ajtó előtt már ott állt Violet., Mikor meglátott, csak ennyit kérdezett.

– Már megint ugyanaz?

Bólintottam, hisz tudtam, hogy mire kérdezett rá. A szüleimmel kapcsolatos rémálmokra.

Violet azért tudta ezt jól kezelni, mivel ő egészen könnyen túl tudott lépni a szülei elvesztésén, én viszont vele ellentétben nem.

Még a pszichológusom sem tudta megmagyarázni, hogy miért, de bennem nagyon is mély nyomot hagytak ezek az események.

Egyszer, még valaki mondta, hogy azt a plüsskutyát kéne nélkülöznöm, ami a szobámban van, és akkor talán könnyebben fel tudnám dolgozni a történeteket.

Ezt a tanácsot azért nem fogadtam meg, mivel Violetnek is volt egy nyaklánc, ami az anyukájától maradt meg, és ő mégsem lett olyan, mint én.

Barátnőm besétált az ajtón, én pedig gyorsan odaszaladtam a szekrényemhez, kivettem belőle a már tegnap előkészített ruhákat, egy fehér pólót, egy piros kardigánt, és egy a pulcsimhoz hasonló, rózsaszín melegítőt.

Felöltöztem, és mikor a hajammal is elkészültem, barátnőmpont akkor lett készen, így megvártam, és együtt mentünk le a konyhába reggelizni.

Mikor mindenki befejezte az evést, nagy meglepetésünkre Emmeline, az árvaház igazgatónője szólásra emelkedett.

– Kedves diákok! – mondta, s ezen – hogy mi diákok lennénk – egy kicsit elcsodálkoztunk, de Emily, egy másik jó barátnőm megsúgta nekem, mikor én meg akartam tőle kérdezni, hogy vajon miért így hívott minket az igazgatónő, viccesen megjegyezte:

– Biztos csak ezt az egy szót ismeri, ami úgy tényleg ránk is illik.

– Mert ugyebár az már hogy nézne ki, hogy:

– "Kedves árvaházások!"

Elmosolyodtam, hisz barátnőmnek remek volt a humorérzéke, ez tagadhatatlan volt.

– Hamarosan elvisznek titeket egy kirándulásra – hallottam meg ismét Emmeline hangját –, ahol sok mindent megnézhetek.

Nem akármilyen helyre mentek, hanem egyenesen Magyarországra, és azon belül is, Budapestre.

Mindannyian eltátottuk a szánkat a döbbenettől, hisz már mi is hallottunk Budapestről, hogy az milyen egy szép hely, de hogy minket oda elvigyenek, az eddig még a gondolatainkba se férközött.

– Egy hetet fogtok ott tölteni – folytatta a pódiumon álló vezető –, tehát most pakoljatok össze egy heti ruhát, és minden olyat, ami szükséges lehet nektek erre az egy hétre.

A nevelők is segíteni fognak nektek, tehát csak nyugodtan, ne kapkodjatok.

Jó szórakozást! – fejezte be rövid beszédét, majd kísétált a konyhából, mire mindenki azonnal beszélgetni kezdett.

Máris találgatások keltek szárnyra azzal kapcsolatban, hogy vajon milyen is lesz majd közelről Budapest.

– Szóval elvisznek minket külföldre – jelentette ki Emily, miközben felállt, én követtem a példáját, és elindultunk a szobánk felé, hogy összepakoljunk az egy hetes kirándulásra.

Gyorsan, már amennyire gyorsan, és jól csak tudtunk, elkészültünk, majd egy nevelő hívására mindannyian kimentünk az árvaház aulájába, vállunkon a hátizsákunkkal, s az a csoport, aki erre a kirándulásra ment, köztük én, Violet, és Jazmine is, kiléptünk az enyhén szürkés köddel borított udvarra, ahol lassan sütött csak ki a nap.

Arcunkat enyhén csípte a reggeli hideg, ami jelezte nekünk, hogy lassan beköszönt a tél, tehát melegebb ruhába is kell, hogy bújjunk, ha nem akarunk szétfagyni.

A karomon lévő órára néztem, ami 10 órát mutatott.

Kisérteltünk a kapun, s az ott álló buszra felszálltunk, majd megkezdődött a kilenc óráig tartó utazás Magyarországra.

Sokáig mentünk, ráadásul még meg is éhezünk, de ami fontos, az az, hogy megérkeztünk, és a busz pontosan Budapesten tett le minket, az egyik megállóban.

Amint leszálltunk, én mintha egy fekete köpenyes alakot vettem volna észre az egyik közeli ház kapualjában állva, de mikor ismét odanéztam, az illető, akiről biztosan tudtam, hogy férfi, már el is tűnt.

Hamar elfelejtettem ezt az egészet, és inkább az előttünk álló vezetőre figyeltem, aki angolul beszélt, bár éreztük rajta, hogy ő eredetileg magyar.

Elvezetett minket a szállásunkra, ami számunkra egy ötcsillagos szállodának is megfelelt a hihetetlen pompa miatt.

Az épület hatalmas volt, és úgy ragyogott, hogy a szemünk alig tudott vele betelni.

Szép márvánnyal kirakott falak tükröztek vissza mindent, hatalmas ablakok mutatták meg arcképünket, és engedték be a lemenő nap halványodó sugarait.

Megvacsoráztunk, aztán megmutatták nekünk a szobánkat.

Mi voltunk az egyes csoport.

Violet, Jazmine, én és még egy lány, Ottilia aludtunk egy szobában.

A csoportvezetőnk, Stella elmondta nekünk, hogy ma már semmi program nem lesz, csupán annyi, hogy vegyünk egy jó, forró zuhanyt, lefeküdjünk az ágyikónkba, és jól kialudjuk magunkat.

Mi így is tettünk. Alig telt el pár perc, barátnőim már mélyen aludtak.

– Ők biztosan jól pihennek – gondoltam, de nekem nem jött álom a szememre, bármennyire is igyekeztem ennek eleget tenni.

Tudtam, hogy amit most teszek, az illegális, és talán még büntetést is kapok érte, de azt éreztem, hogyha most azonnal nem megyek ki az épületből a levegőre, nekem végem.

Hihetetlenül gyorsan, és halkán felkeltem, felvettem a jegesmedvés mamuszkámat, és úgy, ahogy voltam, pizsiben kísétáltam az udvarra.

Nem is tudtam még akkor, hogy az, amit tettem, életem egyik talán legnagyobb hibája volt. Vagy mégsem?

De mindenesetre, mikor kiléptem az esti, hűvös, friss levegőre, nekidőltem a terasz korlátjának. Ekkor valaki hátulról elkapott, majd egy pillanattal később már egy egészen más helyen találtam magam.

Második fejezet

Az idegen

Mikor a meglepetés erejétől kábultan magamhoz tértem, az előttem álló magas férfi szemébe néztem.

Éreztem, és körül sem kellett, hogy nézzek ahhoz, hogy tudjam, a szállodából már valamilyen furcsa módon, talán teleportált ez a valaki.

– Dehogy – gondoltam, hisz teleportálás nincs is, ez csak az én, és a sok általam olvasott mesék szüleménye.

– Daniel Edward Blake vagyok – mondta váratlanul, mikor én épp meg akartam volna kérdezni tőle, hogy ki is ő, és hogy miért hozott el onnan, ahol voltam. Rengeteg kérdés cikázott a fejemben.

– Majd mindent a maga idejében, Ellie – mondta nyugodt hangján, és most már meg is tudtam figyelni, hogy valami villan, s mikor ez a természetellenes fény kihuny, már egy egészen más helyen vagyunk.

Daniel beteretelt egy házba, vagyis inkább palotába, mert ami kívülről a kis méret látszatát keltette, az belülről olyan nagynak tűnt, hogy a szemem alig látta be még az előszobát is.

– Hát itt is vagyunk – mondta, s hozzá elmosolyodott.

Rám nézett, és ekkor tudatosult bennem, hogy rajtam csak egy vékony pizsama és a mamuszom van, ameddig a férfin egy köpeny egy furcsa jellel a mellkasánál, és hozzá fekete tornacipő volt.

Elhatároztam, hogy ellenálló leszek, és semmit nem fogok tenni, amit ez a megátalkodott ember kér tőlem.

– Először is – mondta, mintha csak olvasott volna a gondolataim között –, nem vagyok megátalkodott, köszönöm szépen.

Másodszor pedig nem akarok rosszat neked, és hidd el, te akkor is együtt fogsz velem működni, ha akarsz, ha nem.

Azért, mert tudom, hogy ennek az egésznek a végén, amit most teszek, a boldogság, és a jó fog várni téged, remélem – mondta végül, és ezzel a mondattal a témát lezártak tekintette.

Intett a kezével, mire két szék jelent meg, és egy teázóasztal, rajta egy kancsóval, és két csészével.

– Most beszélgetni fogunk – közölte velem aényt.

Leült egy ülőalkalmatosságra, ezzel jelezve, hogy én is foglaljak helyet.

Mikor ez megtörtént, a mágus, akit még a délután fekete köpenybe burkolódzva láttam – azóta már biztos átvette – gondoltam, most fehér köpenyben ült előttem, és mosolygott.

– Először is – szólalt meg egy kis idő múlva, mikor kitöltötte magának a teaadagját, és be is ízesítette a hirtelen előtünk materializálódó cukorral, és némi citrommal kiegészítve –, én varázsló vagyok, és abból is a Horadrimek köréből való.

És te segíteni fogsz nekem felébreszteni a lányomat, Camillát, akit Maximus Phoenix ölt meg, egy sötét Horadrim mágus.

Elárulta rendünket az akkori gonosz démonnak, Eatsenek.

Ő mindeközben vissza fogja hozni a feleségét, Claudiát, akit meggyilkoltam, miután elpusztította a lányomat, mert nem álltam mellé a sötét oldalra.

Csak hogy a bosszúm itt még nem ért véget, mivel Phoenix fiát, Shawn-t is eltettem lábálól, hogy végre igazán megtörtnek lássam.

Azért csináltam ezt – válaszolta meg a ki nem mondott kérdésemet –, mert a lányom nagyon sokat jelentett nekem, és fontos volt számomra, de ő elvette tőlem.

Én viszont nem engedelmeskedtem neki, és ezért háborúzni kezdtünk, mindeközben a feleségem, Emily egy mély éberálomba merült a lányával való kapcsolat miatt. Így tehát csakis én maradtam, egyedül.

Ja, igen. Ezt elfelejtettem mondani neked, hogy a feleségem, és Camilla is Horadrim mágusok voltak.

Nem sokkal később aztán Maximust is sikerült megölnöm, a testét bevittem egy boltba. Ott elégettem, és egy urnába tettem a hamvait, azt pedig erős védőbűbájokkal elrejtettem a kívülállók szeme elől.

Értetlenül néztem a velem szemben ülő, és teázgató mágusra, és próbáltam feldolgozni azt a töménytelen információt, amit hirtelen megtudtam.

– És én hogy fogom visszahozni Camillát? – kérdeztem, miközben ittam egy kicsit a teámból.

Bár volt pár tippem, de arra még gondolni sem akartam, hogy ezek után vissza kelljen majd mennem az árvaházba.

Tudtam, hogy ez egy nagyon jó hely, ahová Daniel hozott, azonban éreztem, hogy itt lesznek veszélyek, ugyanakkor reménykedtem benne, hogy talán egy új korszak kezdődhet el az életemben, és hogy ez nem csak egy álom lesz.

– Úgy, hogy te leszel Camilla – suttogta a férfi talán azért is, hogy a hatás kedvéért fokozza azt, amit mondani akart.

– Mi? – néztem rá meglepetten, ugyanakkor a lelkem mélyén örültem, hogy mégis igazam lett.

– Hát tényleg egy új, jobb életet kapok a sorstól – gondoltam.

– Jól hallottad – mondta a mágus.

De ne félj, Ellie! Jó lesz, ne aggódj! Már csak azért is, mivel többé nem kell visszamenned arra a helyre, ahol eddig voltál, hanem ahogy az előbb te magad is gondoltad, egy új, sokkal jobb élet vár majd rád.

Aztán csend lett, de egy kis idő elteltével én szólaltam meg.

– Tehát akkor nem kell félnem tőled, igaz?

Daniel bólintott, majd felállt, ezzel befejezve a beszélgetést.

– Akkor lássunk munkához – mondta olyan könnyedén, s hozzá nagyot nyújtózott, mintha csak valami hétköznapi dologról beszélnének, ebben az esetben, hogy hozzunk vissza holtakat az élők közé.

Én is felálltam, és követtem a férfit, aki kilépett a házból.

Átvágott az utcán, s a másik oldalt vette célba, ahol úgyszint házak sorakoztak, de azok már valamivel lakottabbak voltak, mint ahonnan kijöttem.

Az előttem sétáló mágusrendkívül gyorsan, és céltudatosan haladt, tehát ha nem akartam szem elől veszíteni, akkor nekem is meg kellett gyorsítanom a lépteimet.

De rövid időn belül megálltunk, s a hangokból ítélve kinyílhatott egy ajtó, mivel sajnos nem láttam, de akkor lett igazam, mikor Daniel beteretelt a sötét épületbe, ugyanakkor útítársam tökéletesen látott még ebben a fényviszonyban is – talán így is tud valamilyen mágikus képességgel látni – gondoltam.

Hirtelen fény villant, amitől egy pillanatra hunyorognom kellett, de mikor a szemem hozzászokott a világossághoz, körülnéztem.

Egy félhomályos épületben álltam, s mikor a környezetemet már jobban is szemügyre tudtam venni, rájöttem, hogy egy boltban vagyok.

– Várj meg itt, és ne nyúlj semmihez! – hallottam meg a varázsló hangját valahonnan egy kicsit távolabbról, aztán becsukta az ajtót.

A romos épületre mély, misztikus csend ereszkedett.

És ekkor megértettem.

Abban a boltban vagyok, ahol Daniel elrejtette Maximus urnáját, benne pedig a gonosz Horadrim mágus testét.

Egy pillanattal később már azon kaptam magam, hogy egy polcnál állok, ahol egy kerámiából készült váza van, és én a tetejéhez érintem a mutatóujjamat, mire az hangtalanul felnyílik.

Fekete hamu szállt ki, majd hullott le a kőre tőlem jobbra.

Rémülten néztem az izgő–mozgó hamukupacra, ami egy ember formáját próbálta felvenni, és ekkor rájöttem.

Ezek szerint mivel valamennyi varázserő van bennem, vagy valami ehhez hasonló, így megtörhettem Daniel erős védővarázslatait, és most itt, előttem tér vissza az évezred leggonoszabb Horadrim mágusa!

Te jó ég. Mit csináltam?

Pár másodperc alatt már egy 170 cm magas körüli ember állt előttem, fekete köpenyben, kezében egy szénfekete varázsbottal, amit lazán maga mellett tartott.

A férfi azúrkék tekintetét körbehordozta a bolton, s pillantása egy kicsit elidőzött a polcon lévő nyitott, most már üres edényen, majd felém fordult.

Ekkor olyan érzésem volt, mintha kardot vágtak volna a fejembe, ahogy tudatosult bennem az, hogy Maximus végignézte az elmémet.

– Lám–lám! – mondta aztán, s közelebb lépett hozzám.

– Csak nem Ellie Watney volnál? – kérdezte úgy, mintha már ezer éve barátok volnánk.

– D... de – mondtam úgy, mintha a férfi előző mondatát akarnám csak elismételni – én vagyok Ellie Watney.

– Mmmm. Nagyon jól tudom, hogy ki vagy – suttogta a fülembe, és éreztem, hogy erős, hosszú ujjai a torkom köré fonódnak.

Tudtam, hogy végezni akar velem. Éreztem a mellkasomnak nyomódó varázsbot végét, és a benne gyülekező energiákat, amint az kitörni készül, ezzel halálos csapást mérve rám.

– Daniel a lányát szeretné életrekelteni veled, ugye tudod? – kérdezte, mielőtt meg akart volna ölni, nyilvánvalóan azért, hogy húzza az időt.

– Tudom – mondtam felbátorodva.

– Azt enyhén kétlem – nevette el magát halkán –, mivel megöllek itt, és most.

– Igen? – hallottam meg magam mögött egy nagyon is ismerős hangot, mire a torkom köré fonódó ujjak azonnal elengedtek, a varázshot pedig eltávolodott tőlem, s Maximus szembefordult a számomra már nagyon is ismerős Daniellel.

Én Maximus mellett álltam, Daniel pedig egykori ellenségével szemben, s immár az ő kezében is ott volt saját, hófehéren vibráló varázshotja, aminek a végén egy nyilvánvalóan mágikus eredetű kristály lehetett.

Most már a feketemágus botjának végén is volt időm megfigyelni, hogy ő is birtokol egy efféle kristályt, melyből most az energiák úgy robbantak ki, mint a puskából süvítő golyó.

Daniel pont az a polc mögé ugrott be, ahol Maximus üres vázája volt, ami most felemelkedett, és a fehérköpenyes mágust vette célba, de az kezének egyetlen intésével darabokra törte.

– Látszik, hogy rég nem párbajoztál már, Maxim! – kiáltotta, s a botjából egy narancsvörös tűzgolyó süvített Maximus felé, mire az legalább az ezerszeresére nőtt, és már száguldott is vissza a megidéző felé, majd egy égő lángfalként fogta körül őt.

De a férfi nem tévovázott, testéből hatalmas vízsugár robbant ki, s szétoszlatta a tűzfalat, majd ellenségére ugrott, mire annak varázshotja elrepült, így mindketten a földre kerültek, és ott birkóztak tovább.

A feketeköpenyes mágus kiütötte Daniel kezéből a botot, mire az elgurult a kövön, egyenesen a lábam elé.

– Ez így nem fair, barátom! – szuszogta Maximus, ahogy a másik alak ránehezkedett, ezzel a padlóhoz szögezve őt.

– Tudom én, hogy mi fair, és mi nem – vicsorogta dühödten, s egy villámot dobott az arcába.

Az meg sem érezhette a mágikus energiákat, mert elkapta Daniel jobb karját, s hátrafeszítette, ezzel arra kényszerítve őt, hogy engedje el a vállát.

– Ha már itt tartunk, akkor mégis Ellie támasztott fel poraimból, nemdebár, cimbi?

– De, ő tette, viszont én tudtam, hogy így lesz – mondta. Felállt, mire a másik férfi is így tett.

Ekkor a gondolataim vezéreltek, s azon kaptam magam, hogy az elejtett varázshot máris a kezemben van.

– Ne bánts – mondtam ijedten. A fölém magasodó fehér köpenyes alak szemébe néztem, melyben most a düh tükröződött vissza.

– Nem is bánthatnálak – mondta megennyhült arcal –, hisz amivel megtehetném, az nálad van.

Rémülten nyögtem fel, s visszaadtam a kezébe mágikus fegyverét, mire ő Maximus felé fordult, aki már szintúgy állt, mint Daniel, azzal a kivétellel, hogy ő egy polcnak dőlt, ahol mindenféle lim-lom volt, s egykedvűen nézett minket.

– Tényleg vissza akarod hozni Camit? – kérdezte. Örömmel látta, amint a vele szemben álló férfi szemében gyilkos fény villan, majd aztán ahogy jött, olyan gyorsan is aludt ki, s helyét átvette az eddig már számomra is látott elszánt tekintet.

– Ne szólítsd őt Caminak, semmi jogod nincs hozzá! – préselte ki a fogai között, s feljebb emelte a varázshotot, mire Maximus is így tett.

– Amúgy meg igen – mondta egy kis idő múlva.

– Hm. Te tudod – mondta. Piros fény vette körül, s mikor a furcsa jelenség kihuny, a sötét varázslónak már nyoma sem volt.

Harmadik fejezet

A visszatérés és a leszámolás

– Hát ez elment – mondta egykedvűen, majd felém fordult.

Ekkor tudatosult csak bennem, hogy a hideg kövön ülök a pizsamámban, és egy kristálykarkötőt fogok a kezemben.

– Ó! – lepődött meg a mágus –, ezek szerint tényleg van valamennyi varázserőd, és te tudsz nekem segíteni visszahoznom Camillát.

– Mivel őszintén bevallom neked, Ellie, hogy amikor elhoztalak abból a szállodából, nem igazán tudtam, hogy jó-e az, amit tettem.

– Hogy azt a valakit hoztam-e el, akinek a rítus lépései megfelelnek.

– Amúgy – mondta, s mikor megengedte, hogy a karkötő az enyém legyen, majd a jobb csuklómra tettem az égszert, amiben mágikus energiát véltem felfedezni –, tudtam, hogy feltámasztod Maximust, hisz nem te, hanem ő akarta ezt.

– Érezte rajtad, hogy te ismét életrehívhatod őt.

– Nem Camilla testét, és elméjét uralod még, mivel ha ez most így lett volna, akkor ő biztosan nem engedelmeskedik ilyen kicsi manipulációnak.

– Tehát akkor nem vagy rám mérges? – kérdeztem, s egy kicsit megkönnyebbültem, mindeközben pedig kiléptünk az utcára, ami már lassan a reggeli fényekben tündökölt. Egy pillanattal később már Daniel házában álltunk.

– Dehogy – felelte mosolyogva, és megsimogatta a fejemet.

– Most akkor felébresztjük Camillát? Mert már nagyon szeretném látni.

– Igen – mondtam egy kis idő elteltével. De ez hogy fog történni?

– Elmesélem – szólalt meg a férfi, miközben egy frissítő bűbajt küldött rám.

– Menj el fürödni, és utána elmondom. Fenn is vannak fürdők, de akár itt is megfürödhetsz, mutatott a mögöttünk lévő ajtóra.

– Rendben. De ez egy kastély? – kérdeztem, még mielőtt ki nem nyitottam volna az ajtót.

– Meglehet – mondta, s elmosolyodott.

– Na de most már tényleg menj fürödni, hidd el, nem fog ártani, abban biztos lehetsz.

Bólintottam, s gyorsan beléptem a fürdőszobába.

Nem volt itt sok minden, mindössze egy nagy kád, benne gőzölgő, hívogató vízzel, és egy mosdó.

– Na és hogy fogok megtörölközni? – gondoltam, mire egy törölköző jelent meg a kezemben, amit én meglepetten le is raktam egy közeli polcra.

Elmentem a mosdóba, s miután elvégeztem a dolgom, belemásztam a kádba, és hagytam, hogy a forró víz körbevegyen.

Éreztem, amint az izmaid ellazulnak, és a gondolataim valami nagyon kellemesre terelődnek.

Hagytam, hogy az a furcsa állapot, ami megkönyékezett, elbódítsa az elmémet, majd tíz perccel később lezuhanyoztam.

Mikor kiszálltam a kádból, megtörölköztem. Egy furcsa hangra lettem figyelmes.

Hallottam, hogy nyílik az ajtó, s mikor jól magam köré tekertem a törölközőt, kinéztem a résen, ami nagyon is gyorsan nőtt, és egy pillanattal később már Daniel állt a párás fürdőben.

– Óóó... Edward? – kérdeztem, de valójában nagyon is jól tudtam, hogy ő az.

– Igen – én vagyok – kacsintott rám huncutul, s végignézett rajtam.

Mikor jobban megnéztem a velem szemben álló alakot, rájöttem, hogy egy ruhaköltemény van a kezében.

Észrevehette, hogy megláttam a karjában lévő dolgokat, mire megszólalt.

– Ezek itt Camilla ruhái. Ez is kell a rítushoz, meg, ha igazán őt szeretném visszakapni, akkor a ruháit is kell, hogy viseld.

– Akkor voltak rajta, mikor Maximus megölte – mondta egy kicsit elérékenyülve.

Közelebb lépett hozzám, mire a törölköző nyilvánvalóan az akarata szerint leesett rólam, ezzel láthatóvá téve az egész testemet, egyszerűen és világosan.

Ott álltam Daniel Edward Blake előtt teljesen meztelenül.

Gyorsan a ruhák után kaptam, ami egy kék bugyiból, egy piros melegítőalsóból, egy fehér pólóból, és egy rózsaszín kardigánból állt.

– Ne legyél szégyenlős. Ha kell, még el is fordulok.

– Áh – próbáltam figyelmenkívül hagyni, miközben felvettem a ruhákat –, már úgylátta így, szóval mindegy.

– Végülis – mondta, s nekidőlt a falnak.

Belebújtam a kardigánba, mire Daniel rendkívül gyorsan lépett el a faltól, amit eddig támasztott, pedig láttam rajta, hogy igencsak kimerült.

– Te nem vagy fáradt? – kérdeztem, miközben kísértünk a fürdőből, majd beléptünk a konyhába, s helyet foglaltunk a nagy asztalnál.

– Nem – mondta, miközben egy tál gőzölgő leves jelent meg előttünk egy-egy tányérral és kanállal.

Gyorsan szedtünk az ínycsiklandó illatú ételből. Most éreztem, hogy mennyire éhes vagyok.

– Már majd hat órája, hogy Daniel elvitt a szállodából, és ahhoz képest egész gyorsan megszoktam mindent, bár muszáj is volt – gondoltam.

Enni kezdtem. Az étel tényleg nagyon finom volt.

Csak ekkor figyeltem fel arra, hogy Camilla Blake ruháiban vagyok, s ezeknek az anyagoknak van valami furcsa, mágikus energiájuk, amitől nem igazán tudtam megmondani, de kellemesen jól éreztem magam.

Daniel folyton engem figyelt, így minden reakciómat látta.

– Ezek szerint észrevetted – mondta úgy, mint ha nem tudná, hogy mindez a szeme előtt történt.

Bólintottam, aztán csend lett, csak az evőeszközök halk csilingelését lehetett hallani, mikor elkezdtek enni a második fogást.

Mikor megebédeltünk, vagy ki hogy hívta, Daniel kellemesen hátradőlt, maga elé búvölt egy csésze kávé, nekem pedig adott egy pohár capucintot, és mesélni kezdett.

– Tehát ott tartottam – kezdett bele a történetbe, miközben kortyolt egyet a finom italból –, hogy Maximus megölte Camillát, aztán pedig lelépett a helyszínről.

– Csak annyit tehettem, hogy a lányom testét befagyasztottam az időbe attól a pillanattól fogva, mikor eltalálta őt a halálos varázslat, ennek következtében ő még most is olyan, mint annak idején, mint amilyen ezer évvel ezelőtt volt.

– Hazahoztam a testét – Emilyre már egy furcsa, hibernált állapotban találtam rá, és akkor jöttem rá, hogy az a bizonyos anya–lánya kapcsolat tette vele ezt, ami Camillához kötötte.

– Ezek után Cami testét beraktam egy gépbe, amibe majd te is be fogsz kerülni, mikor a tudatát ültetem át a te fejedbe.

– Értem – szólaltam meg, mikor láttam, hogy Daniel befejezte az igencsak rövidre sikeredett történetet.

– Tehát most következik az utolsó lépés, mikor én leszek Camilla?

– Egyébként azt mondtad nem is olyan rég, hogy a lányod, és a te feleséged is Horadrim mágusok voltak, tehát akkor én is...?

– Igen, akkor te is Horadrim mágus leszel, és Camillával agyilag teljesen elfogadjátok majd egymást.

– Tehát ezt úgy értem, hogy ha a lányom nem tudta a szorzótáblát, de te igen, viszont te nem tudtad azt, hogy ő hogy idézte meg a varázsbotját a mágiájával, mikor elrejtette.

– Éppen ezért senkinek nem fog feltűnni az, hogy Camilla Blake, és Ellie Watney tudata két különböző személyiséghez tartozott volna anno, mert egy, és ugyanazok lettek.

– Érted már? – kérdezte, s közben mélyen a szemembe nézett bármilyen hiányosság után kutatva az elmémbe.

– Igen, minden okés – mondtam, már csak azért is, hogy minél hamarabb én legyek Edward lánya, mivel nagyon szerettem volna varázsolni, és egyszerűen a kalandvágy győzött, az volt erősebb bennem a félelem helyett.

– Mert ugye ki nem várna egy ilyen eseményt, mikor egy mágus lehetsz egész életedre, és egyszerűen minden megváltozik körülötted? – gondoltam, talán azért, mert annyi időt töltöttem az árvaházban, és ez, hogy végre kalandok, olyan igazi, fantasztikus, a realitás talajától elrugaskodott események fognak történni velem, amikről csak álmodozhattam, most az életem új részét képezik, és hogy ezentúl ez lesz az én valóságom.

– De figyelmeztetek – hallottam meg Daniel hangját, mikor már mindketten felálltunk, és már a nem is tudom hányadik folyosón mentünk keresztül –, hogy miután visszakaptam a lányomat, meg kell vívnunk párbajunkat Maximmal, és neki a fiával is.

– Tudom, tudom – mondtam türelmetlenül.

– Sokat nem is kellett gyalognunk, mivel nemsokára megálltunk egy ajtó előtt, ami egy villanás kíséretében kinyílt.

– Biztos védőbűbájok voltak rajta, hogy senki ne tudjon betörni ide –, gondoltam –, miközben beléptünk a szobába, aminek a nagyobb részét egy téglalap alakú szerkezet foglalta el, amihez most Daniel odalépett, s ekkor látni véltem az arcán az izgatottság jeleit. Ebből a szempontból teljesen meg is értettem őt.

A gép ekkor bekapcsolt, s ebben a megvilágításban már látni véltem egy rejtett ajtót, ami most kinyílt, de bent olyan érdekes fényviszonyok uralkodtak, hogy mikor bepillantottam, semmit sem láttam.

– Akkor? – kérdezte, mire én már egyből cselekedtem is.

Bemásztam a gépbe, mire az ajtaja becsukódott mögöttem., Valahonnan rejtett lámpák kapcsolak fel.

Közvetlenül mellettem – hát nem nevezném holttestnek, csak azért hívom így, mert Daniel mondta, hogy meghalt, de ha nem mondja, tán még azt is hinném, hogy él, ha csak meg nem próbálom elkezdni keresni a pulzusát, hogy van-e neki, vagy a légzését ellenőrzöm le, de a lényeg annyi, hogy –ott feküdt Camilla Blake.

Az arcán láttam a döbbsé kifejezést.

Én is lefeküdtem a gépbe, mire éreztem, amint ismeretlen tudat érinti az elmémet.

Emlékek jelentek meg a szemem előtt, amik tudtam, hogy nem az enyéme voltak.

És ekkor meghallottam azt a furcsa hangot, ami nagyon is hasonlított az enyéme, de valahogy mégsem.

– Szóval sikerrel járt – mondta Camilla tudata az én számát használva.

– És minden stimmel. Edward jó munkát végzett.

– Átadom magam neked, és ezzel egyek leszünk az idők végezetéig – mondta utoljára. Ekkor viszont fehér fény vette körül őt, s mikor kihunytt, a kislány már sehol sem volt. Aztán csend lett.

– Hát ennyi lett volna – gondoltam.

Igazából semmi változást nem észleltem, hanem inkább valahogy mintha több emlékem lenne, és céltudatosabb lennék, meg erősebb.

Gondolataimat félbeszakítva a gép kinyílt, és a kinti fényeket meglátva gyorsan kimásztam belőle.

– Hát visszakaptalak, Camilla! – kiáltotta Daniel, és megölelt.

– Én is örülök, hogy látlak, apa – mondtam.

Koncentráltam, mire a kezemben megjelent a varázsbotom, s mikor megfogtam, éreztem, amint a nyers mágia átjárja az egész testemet.

Felemeltem, majd körkörösén suhintottam vele egyet a levegőbe, minek következtében arany színű fénygömbök repültek ki a végéből, de ez a művelet alig tartott pár másodpercnél tovább, mivel ez csak arra kellett, hogy tényleg én magam is megbizonyosodjak arról, hogy valóban minden sikerrel járt.

Egy kis idő múlva Daniel kifelé indult, mire én követtem.

Kinyitotta az ajtót, s amit ekkor látott, az egyszerűen hihetetlen volt.

Ugyanis a küszöb túloldalán nem más állt, mint Emily.

– Hát te is felébredtél! – mondta csillogó szemmel, majd átölelte a nőt, aki az én anyukám volt. Ez is egy bizonyítékként szolgált arra, hogy az egész művelet jól végződött.

– Szia – mondta, s adott egy puszit a férfinak.

– Oh, kicsim! – lett vidámabb az arca, mikor észrevett, és hozzám szaladt.

– Úgy örülök, hogy végre minden rendbe lett! – mondta, majd megölelt.

– Én is anya – mondtam, s éreztem, amint a lelkemet hihetetlen boldogság járja át.

– De még meg kell vívnunk párbajunkat Maximus Phoenixel, ugye tudod?

– Hát persze.

Ezután mindannyian együtt sétáltunk ki a szobából, amit Daniel visszazárt úgy, ahogy volt, és a konyha felé vettük az irányt, ahol a további lépéseket beszéltük meg, hogy mit is kellene tennünk.

– Tehát – kezdeményezte a beszélgetést, mikor mindannyian leültünk egy székre.

– Azokat a lépéseket, amiket én is megtettem, Maximus is biztosan követett, hogy mindannyiunknak egyenlőek legyenek az esélyei.

– Akkor most nincs más hátra, mint megkeresni őt – mondta Emily.

Ezután még egy kicsit az asztalnál maradtunk, s megreggeliztünk. Aztán elindultunk, hogy megkeressük a feketemágust.

Ahogy kiléptünk a házból, Danielnek támadt egy remek ötlete.

Koncentrált, mire egy gömb jelent meg a levegőben, ami mindannyiunkat magába szippantott.

Mikor ismét szilárd talajt ért a lábunk, már egy sikátorban álltunk, ahol közvetlenül előttünk ott állt Maximus Phoenix, egyedül.

Edward, és Emily ekkor olyan dolgot tett, amit egyáltalán nem feltételeztem volna róluk.

Hátra léptek, így a gonosz Horadrim mágus, és én, Camilla álltunk egymással szemben.

Maximus kezdeményezett egy fekete színű varázslattal, amit én egyből ki is védtem, és már lőttem is vissza saját varázslatomat, amit pedig ő védett.

És ez így ment legalább tíz percen keresztül, mikor ugyanis mindketten valami furcsa hangot hallottunk.

Az ég megdördült, s eső kezdett el esni.

Maximus Phoenixnek ez volt az utolsó hibája, ugyanis amint ő felnézett, nekem, mint derült égből villámcsapás, támadt egy ötletem.

Egy kombinált varázslattal kiröpítettem a kezéből a szénfekete varázssbotot, amit a levegőben a bal kezemmel el is kaptam, majd egy pengét indítottam útnak a feketemágus botjából, egyenesen felé.

Mire észbe kaphatott volna, addigra már elkésett.

Az éles penge egyenesen a torkát kapta telibe, minek következtében azon nyomban szörnyethalt, vagyis csak én hittem azt.

Egy pillanattal később már mögöttem állt, s a varázssbotja a kezében volt.

– Hagyjátok abba! – hallottam meg Daniel hangját valahonnan. Látni véltem, hogy az eső is lassan eláll.

– Rájöttem, barátom – mondta – te nem akartál nekünk rosszat, hanem tárgyalni jöttél, és azt akartad, hogy a barátságunk ismét olyan legyen, mint ezer évvel ezelőtt. Ezek szerint meguntad a háborúskodást.

– Nahát – jegyezte meg cinikusan a mágus –, végre rájöttél.

Amint e mondat elhagyta a száját, a botja ezüstös fénnel felvillant, s ekkor már az is fehér színnel vibrált, akár csak az enyém, anyáé, és apáé is.

Egy hatalmas villám csapott a földre, közvetlenül Maximus előtt, s döbbenet láttuk, hogy a furcsán természetellenes fényjelenségből nem más bontakozik ki, mint a rég eltűnt gonosz démon, Eatse.

– Elpártoltál tőlem, Maximus Phoenix! – ordította. Egy energialövedéket indított útjára, amit a férfi azon nyomban ki is védett, mire Daniel a barátja mellé sétált.

Egyszerre lőtték ki a likvidáló varázslatot, ami elől a démon nem tudott elmenekülni, így az pontosan fejbe találta.

A lény éles fénnel világítani kezdett, majd egyre halványult, s mikor teljesen eltűnt, akkor biztosak voltunk benne, hogy többé már nem tér vissza.

E pillanattól fogva köttetett meg a legszorosabb barátsági kötelék, mely ezen a világon létezett két Horadrim mágus között.

Nemsokkal az események után mindannyian Daniel házába teleportáltunk, s mindenki bement egy szobába, majd ott álomra hajtottuk a fejünket, mivel ez a párbaj mindenkit nagyon kifárasztott.

A Roxfort varázslóképző iskolában, annak is az igazgatói irodájában két ember tartózkodott.

Albus Dumbledore, és Perselus Piton.

Az igazgató, Dumbledore már napok óta nyugtalan volt, ugyanis szerinte valami zavar volt a mágiában. Ezért Pitont, a Roxfort bájjalmesterét hívatta magához, és már napok óta kutattak az ok után, ami képes volt megzavarni a mágiát.

Ahogy fel-alá járkált, s mikor Perselus épp rászólt volna, hogy hagyja abba, az idős mágus megállt.,

– Azt hiszem, Perselus, hogy minden megoldódott. A rejtély, amit már napok óta kerestünk, most felfedte önmagát.

– A Horadrim mágusok, akiről olvastunk, leszálltak világunkba, s most megvívta párbajukat.

– A jók győzedelmeskedtek, így a mágia ismét úgy működik, ahogy annak működni kell.

– Új erők ébredtek a Horadrim mágusok által. Egy szebb jövő köszönt e naptól fogva világunkra.

Vége

Utószó:

Mielőtt elmondanám, hogy-e történet megírásának az alapját mi adta, hadd mondjam el neked, hogy mi inspirált arra, hogy elkezdjem írni ezt a könyvet.

Ez lényegében egy Harry Potter folytatás.

Egy barátommal, aki ugyanolyan Harry Potter rajongó, mint én - aki egyébként a történetben Maximus Phoenix csináltunk, és még mindig készítünk is audiofilmeket, vagy inkább (rádiójátékokat), ha úgy jobban tetszik, ami tulajdonképpen olyan, mint egy film, csak kép nélkül.

Azért mondom én, és a haverom audiofilmnek, mivel a rádiójáték konkrétan leírja, hogy mikor mi, és miért történik – ellenben egy ilyen hangfelvétel megértéséhez ha van, akkor mindenképp el kell olvasni a hozzá tartozó könyvet, esetleg leírást.

És az audiofilmjeinkben rendszerint két főszereplő, Daniel Edward Blake, és Maximus Phoenix vannak.

Visszatérve a könyvre. Nyilván érdekelhet, hogy miért Horadrim mágusok lett a neve.

Az ötletet egy Harry Potter magyar fanfiction adta, amiben HP világot Diablo történetével kapcsolták össze, és ott voltak a Horadrim mágusok.

Így az én gondolatom volt, hogy akkor legyen egy Horadrim mágusok sorozat, amit én írok.

Kérdeztem a barátomat, hogy írna-e ilyen könyvet, de mondta, hogy ő nem tudna ebben a témában alkotni.

Én nem azokat a tulajdonságokat, és kinézetet használom karaktereik megszemélyesítésére – már csak azért sem, mivel a szereplők nagy része, akiket mi Horadrim mágusoknak titulálunk, azok az eredeti Diablo történetben nincsenek benne.

Egy kicsit a két főszereplőről.

Daniel Edward Blake számomra alap egy személyiség volt ebben a történetben, tekintve, hogy ez az én írói nevem.

A haveromnak, akinek a nevét szándékosan nem írom le, mivel nem szeretné nyilvánosságra hozni a nevét, egy kicsit már nehezebb volt nevet találni. A Varázslótanonc film volt a könyvbeli karakterének az alapja, mivel Maxim Horvath, egy főszereplő abban a filmben adta nekem az ötletet, és azt átalakítottam egy kicsit, és így lett Maximus.

Pontosan nem volt meg bennem, hogy fogok írni egy ilyen könyvet, mivel azhiszem elég lett volna nekünk az az audiofilm, amit elsőnek készítettünk 2016. szeptember 1-én. Ez a Harry Potter és a Horcruxvadászat nevet viselte.

Most, hogy így belegondolok, hogy már akkor miért nem a Horadrim mágusok címet adtuk a történetnek, ezt csak egy dologgal tudom magyarázni.

Mivel a Horcruxok leginkább Harry Potterhez kapcsolódtak, így nyilvánvaló volt.

Az nem volt annyira jó minőségű, de egy rövid rajongói mozifilmnek teljesen megfelelt.

Sokszor játszott benne szerepet a véletlen, ami végül nagyon jó akciót eredményezett, és a film hossza is egészen tűrhetőre sikeredett, 40 perc.

Aztán készült még számos másik audiofilm, de a könyv megírására mégis csak a Horcruxvadászat ösztönzött.

2016 márciusában kezdtem el írni a könyvet, és május 4-én fejeztem be, körülbelül 15 oldal lett.

És most, Kedves Olvasó, elérkeztünk talán a legfontosabb részhez. Hogy ez az írás hogyan is keletkezett.

Ahogy a barátom nevének megtalálásában, úgy e történet mozgatórugójában is közrejátszott ugyanaz a 2010-es film : A varázslótanonc.

Nagyon sok ötletet onnanvettem, amit, hogy őszinte legyek, nem igazán bánok. "Mikor egy író ír, akkor leginkább magának ír" - mondta Stephen King az Írásról című könyvében.

A Varázslótanonc film adta ugye az ötletet, és egyes eseményeket onnan vettem át. Nem teljesen, hanem átalakítva.

Akit jobban érdekel a könyvem, és a film közötti hasonlóság, az nézze meg a vikipédián a Varázslótanonc cselekményét.

Ja, és majdnem kihagytam még két fontos dolgot!

Felicity, az árvaházban lévő gyerekek egyik nevelőjének az ötletét az Evelyn című film adta.

Letvianex, Ellie pszichológusának a neve csak úgy spontán jött, mivel más név hirtelen nem nagyon jutott az eszembe, ami olyan jól is hangzik.

Talán érdekes lehet kiejteni – mivel angol a név, vagyis az én fejemben így született meg – ugyanakkor egy kicsit latin hangzású is. Tehát Litviánexnek ejteném.

Egy kicsit Camilláról, Ellie másik személyiségéről:

Mikor róla írtam, és hogy milyen módon keljen életre, annak az ötletét az Önkívület című filmből vettem.

Hogy ez legyen a neve, azt - bevallom neked, hogy még a mai napig sem tudom, hogy miért lett úgy. De talán (majd) rá fogok jönni. És akkor megosztom veled.

Ha már eddig eljutottál, Kedves Olvasó, és még mindig lankadatlan éberséggel figyelsz, akkor érdekelhet a kérdés: lesz folytatás?, Második könyv?

Igen, tervezek. Mindenképpen, márcsak azért is, mivel ez úgy érzem, hogy némi kívánnivalót hagy maga után.

Például a legfontosabb kérdésre választ várunk:

Kik ezek a Horadrim mágusok?

De vannak még kérdések: segítenek, egyáltalán megtalálják-e Dumbledoreékat? Amit az igazgató mondott, az tényleg úgy lesz?

Sok kérdés, és kevés válasz.

Csak egyet tudok mondani, ami biztos. A következő, azaz a második könyvnek a címe a Hetek szövetsége lesz.

Hmmm. Izgalmasnak hangzik. Ugye?

A következő történetben találkozunk!

2016. 06. 04.